

DE HERDERS

IN DE VELDEN VAN

BETHLEHEM.

EEN KERSTBOEKJE VOOR KLEINE
KINDEREN,

DOOR

T. M. LOOMAN.

Vijfde Druk.

AMSTERDAM,
HÖVEKER & ZOON.

Prijs 3 Cents. — 100 Exempl. f 2.50.

Mocht het blijken, dat ik in dit boekje den rechten toon, vooral voor kinderen, die de bewaarschool bezoeken, heb gevat, dan hoop ik dit stukje van tijd tot tijd door meerdere te laten volgen.

T. M. L.

DE HERDERS

IN DE

VELDEN VAN BETHLEHEM.

De kleine Piet en zijn zusje Keetje gingen hand aan hand naar school. Zij waren o! zoo in hun schik. Nog nooit waren zij zoo vroolijk naar school gegaan. Hoe dat kwam!... Wel, zij hadden een lief klein broertje gekregen. O, het was zoo een aardig klein liefje. Huppelend kwamen zij de bewaarschool binnen. Terstond liepen zij naar de juffrouw. Dat nieuws moest de juffrouw dadelijk weten. En toen vertelden zij het ook aan alle kindertjes. Maar die waren er zoo blij niet om als Piet en Keetje. Dat vonden zij niet lief. Zij dachten, alle kindertjes zouden ook zoo blijde wezen, als zij. Het duurde

niet lang, of zij klaagden daarover bij de juffrouw.

De juffrouw nam Piet en Keetje bij de hand, zij streek hen eens onder de kin, en zeide: „Wel, lieve kindertjes! dat *gij* zoo blijde zijt, dat komt omdat het kindje, dat van nacht geboren is, *uw* broertje is. Als de andere kindertjes ook een broertje of zusje gekregen hadden, dan zouden zij ook wel blijde zijn. Maar als *gij* er dan geen gekregen hadt, zoudt ge ook zoo blij niet wezen.”

De school begon. De juffrouw had gebeden en ook iets uit den Bijbel gelezen. Het was de dagtekst, daar de juffrouw dan verder met de kinderen over sprak.

„Hoort eens,” zeide de juffrouw tot al de kindertjes: „luistert eens oplettend naar hetgeen ik u zeggen zal.”

Al de kindertjes legden de handjes stil en netjes op tafel. Zij keken de juffrouw recht in het aangezicht; zij begrepen, de juffrouw zou wat vertellen. En van

vertellen hielden de kindertjes veel. Gij ook, niet waar?

„Hoort eens, kindertjes! Er is van nacht een kindje geboren. De lieve Heer in den hemel heeft aan Piet en Keetje een broertje gegeven. Daar zijn zij heel blijde om. Ik hoop ook, dat zij er den lieven Heer voor gedankt hebben. Hebt gij, Pietje en Keetje?

„Ja juffrouw! Van morgen heeft Vâ onzen lieven Heer gedankt, en toen hebben wij het ook meê gedaan.”

„Goed, kleinen! Maar als ik nu eens aan al de kindertjes kon vertellen: dat lieve kleine kindje zal u eens allen heel gelukkig maken, zoudt gij er dan ook niet blijde om zijn, dat dit kindje geboren is?”

„Ja, juffrouw!” riepen al de kleintjes tegelijk.

„Nu, kinderen! Eens is er een Kindje geboren, en dat Kindje is op de wereld gekomen om u en mij gelukkig te maken. Kent gij dat Kindje wel?”

„Ja, juffrouw! dat is de lieve Heere Jezus, die in de wereld gekomen is om ons zalig te maken en ons van onze zonden te verlossen.”

„Zoo, hoe weet gij dat?”

„Dat heeft de juffrouw ons geleerd.”

„Goed, en waaruit?”

„Uit den Bijbel, juffrouw!”

„Hooft gij wel gaarne van dat Kindje spreken?”

„Ja, juffrouw!”

„Weet gij wel wat van de geboorte van dat Kindje, of wil ik er u nog wat van vertellen?”

„Graag, juffrouw! Wij zullen heel zoet zitten te luisteren. Wij hooren zoo graag vertellen, juffrouw!”

De kindertjes schoven nog eens even heen en weêr, verlegden hunne handjes, en zaten zoo stil als een muisje. Zij luisterden en de juffrouw begon.

„Lang, ja nu al meer dan achttienhonderd jaren geleden, waren er eenige

herders in een land ver van hier. Het was het Joodsche land; het land, daar vader Abraham en koning David in gewoond hebben. Die herders pasten op hunne schaapjes, zooals ik u bij het bespreken van de prent wel verteld heb, dat zij doen. Het was nacht en zij waren op het veld, dicht bij eene stad, die *Bethlehem* heet. Zij sliepen niet, maar waakten en hielden de wacht over hunne kudde, zooals trouwe herders altoos doen. Het waren godvreezende mannen. In den nacht weet gij, is het donker; nu, dat was het toen ook. Maar zie, op eens zagen zij een groot, een helder licht. Verbaasd keken zij op, en daar zagen zij een engel uit den hemel bij hen staan. Wat engelen zijn, heb ik u wel verteld; en dat er vroeger wel meer een engel op aarde geweest is."

"Ja, juffrouw!" riep een lief stemmetje, "dat weet ik wel. Engelen zijn geesten, die kan men niet zien. Maar als de Heer

het wil, kan Hij wel maken dat zij een lichaam hebben en dat men ze zien kan.”

„Abraham heeft ook wel engelen gezien, en Jakob ook, juffrouw! Ja, eens heel veel te gelijk!” zei Kees.

„En Lot heeft ook engelen gezien,” riep weer een ander; „en Daniël in den leeuwenkuil ook...”

„Goed, goed!” zei de juffrouw, „hoort nu verder. Nu, de herders zagen dan een engel, omringd van een glansrijk licht. Dat licht was zóo helder, dat het ook de herders omscheen. De herders verschrikten en werden zeer bevreesd. Nu, dat is geen wonder, wie zou niet schrikken, als hij zoo iets ziet? Maar weet gij wel, kindertjes! hoe dat komt?... Denkt eens goed na.”

„Dat komt, omdat wij kwaad doen, juffrouw!” was het antwoord.

„Juist, kindertjes, Het komt, omdat wij zoo boos, zoo zondig zijn. Toen Adam nog niet van de verboden vrucht

gegeten had, was hij toen al bevreesd?"

„Neen, juffrouw!"

„Maar toen hij gegeten had, vluchtte hij achter het geboomte, niet waar? En wat zeide hij, toen de Heer hem riep, en vroeg: Waar zijt gij?"

„Ik hoorde uwe stem in den hof, en ik vreesde."

„Heel goed, Mietje! Nu, de herders waren wel vrome menschen, maar toch ook zondaars, zooals alle menschen zijn; daarom vreesden zij, toen zij den engel zagen. Zij waren bang dat die hun eene straf van God om hunne zonden zou aankondigen. Maar het was heel wat anders. Vriendelijk sprak de engel tot de herders: Vreest niet; want ziet, ik verkondig u .. Wat kindertjes?"

En daar zeiden allen tegelijk den dagtekst op: *„Vreest niet, want ziet, ik verkondig u groote blijdschap, die al den volke wezen zal, namelijk dat u heden geboren is de Zaligmaker, welke is Chris-*

tus de Heer, in de stad Davids. En dit zal u het teeken zijn: gij zult het kindeke vinden in doeken gewonden en liggende in de kribbe."

"Maar wil de juffrouw ons dat eens uitleggen?" riep de kleine Jan met zijne heldere blauwe oogen. Dat begrijp ik niet, juffrouw!"

"Niet, Jan? Nu, de andere kindertjes zullen er zeker ook wel wat van willen weten."

"Ja graag, juffrouw!" En zij keken elkander eens even met een vriendelijk lachje aan, en daarna zagen alle oogjes weêr recht naar de juffrouw.

"De engel zei, dat de herders niet behoefden te vreezen. Hij had hun niet wat verschrikkelijks te vertellen. Integendeel: hij kwam iets vertellen daar zij zeer blijde over zouden zijn, als zij het wisten. Iets, dat de Heer uit goedheid en liefde voor de menschen gedaan had. En dat was niet alleen voor hen tot groote

blijdschap, maar voor het geheele Joodsche volk. En voor ons ook, kinderen! Gij hebt mij straks gezegd, dat Adam vreesde toen hij gezondigd had en dat alle menschen zondaars zijn en ook vreezen, en dat spreekt van zelf. De zonde maakt den mensch ongelukkig. Daardoor is de dood in de wereld gekomen en hebben alle menschen verdiend, om niet alleen hun leven lang ongelukkig te blijven en dan te sterven, maar na den dood altoos van den goeden God verwijderd te blijven en naar de hel te gaan, om daar eeuwig gestraft te worden. Nu had de lieve God aan Adam al beloofd, dat Hij iemand in de wereld zou zenden, die de menschen weêr gelukkig zou maken, iemand, die hen van de zonde verlossen en zaligmaken zou. Maar Adam en Eva stierven, eer die Verlosser kwam. Nog vele menschen na hen wachtten ook op de komst van den Verlosser. De lieve Heer had het beloofd, het zou dus ook vast gebeuren, al duurde

het ook nog zoo lang. Telkens beloofde de Heer dat op nieuw, en liet door heilige mannen, *Profeten* genaamd, ook telkens wat van dien Verlosser vertellen. Hij zou geboren worden uit het nageslacht van David en ook in dezelfde stad, waar David geboren was."

"In Bethlehem, niet waar, juffrouw?"

"Juist, kindertjes! dat hebt gij goed onthouden; en omdat David in die stad geboren was, noemde de engel Bethlehem *de stad Davids*. Was het dan nu niet om zeer blijde te zijn, dat de engel hun vertelde, dat de zoolang verwachte Zaligmaker nu waarlijk geboren was? Het was onze lieve Heere Jezus Christus. En die was, zeide de engel, voor *hen* geboren. Ja voor hen, want o! zij verlangden zoo naar den lieven Heiland, om zelve van hunne zonden verlost te worden, en opdat Hij de menschen, die heel ondeugend waren, zou leeren en beter maken. En die lieve Heiland is ook voor u geboren, om u zalig te

maken ; want Hij heeft de kindertjes o zoo lief. Daarom heeft Hij gezegd : „Laat de kindertjes tot Mij komen.” Alles goeds hebt gij den Heer te danken. — De engel zeide ook tot de herders, dat zij het kindje Jezus daaraan zouden herkennen : zij zouden het vinden... in een mooie wieg ; in prachtige kleêrtjes ? wat dunkt u, kindertjes ?”

„Nee, juffrouw ! liggende in de krib en in doeken gewonden.”

„Juist, zij zouden het Kindje vinden liggende in een etensbak voor beesten, en alleen maar gewikkeld of gerold in doeken. Hoe vreemd zullen zij daarvan hebben opgekeken ! Hoe ! de Heer, de Zoon van God, zóo arm ? Ja, kinderen ! De Heere Jezus was rijk in den hemel, en arm kwam Hij op aarde, opdat wij rijk zouden worden in den hemel. De herders konden waarlijk toch ook niet twifelen aan hetgeen de engel hun verteld had. Want ziet, opeens zagen zij eene menigte van enge-

len, en zij hoorden hen zingen, zóo heerlijk als geen menschen dat kunnen. Zij zongen: *„Eere zij God in de hoogste hemelen, en vrede op aarde, in de menschen een welbehagen.”* Ja, kinderen! de engelen in den hemel waren zóo blijde, dat de Zaligmaker voor de menschen geboren was, dat zij er een lied over zongen, en uit den hemel op aarde kwamen, opdat de menschen het hooren zouden... Komt, wij willen ook eens zingen: het versje, dat gij verleden week reeds geleerd hebt.”

De kindertjes zongen bedaard en eerbiedig op de wijze van het Gezang: *„God enkel licht.”* —

U, lieve Heer!
 Zij dank en eer,
 Dat Jezus is geboren,
 Die *vrede* bracht,
 Voor ons geslacht,
 In zonde en vloek verloren.

Ook van het kind,
 Dat Gij zoo mint,
 Wou Hij de zonden dragen.
 Maak dan ook mij
 Van zonden vrij,
 En toon m' uw *welbehagen*.

Dan voegt mijn stem,
 Met kracht en klem,
 Zich bij de englenkooren;
 Dan laat ik mij
 Ook in de rei
 Der hemellingen hooren.

Nadat het lied gezongen was, ging de
 juffrouw weêr met hare vertelling voort.
 Alle kindertjes luisterden weêr even aan-
 dchtig, als toen zij pas begon.

Gij zoudt, mijn lieve lezer! nu wel willen weten wat de juffrouw verder vertelde, niet waar? Best: ik hoop u dat in een volgend boekje te verhalen.

Maar zeg mij eerst, of *gij* nu ook blijde zijt, dat het Kindje Jezus geboren is.
